

ца въ земята. Чакъ когато единъ гърлестъ биволски ревъ процепи задрѣмалото поле, всички се сепнаха.

Отъ Горно-ливаде се спускаха други биволи. Напредъ съ вирната глава подтичваше Ружко на Вълковци — най-якиятъ биволъ въ селото. Следъ него вървѣха другитѣ биволи. Най-после гълчеха пастирчетата имъ. Трепнаха запаслитѣ се биволи въ Долно-ливаде, като видѣха, какъ Ружко гордо пристѣпя къмъ тѣхъ. Смутиха се. А той още по навири глава, още по се наду, стана сякашъ два пжти по-голѣмъ и по-страшенъ. А като изрева, дрѣпнаха се настрани, широкъ пжтъ му сториха. Нарипаха и децата, изтрѣпнали предъ това голѣмо животно, спечелило славата на първенецъ срѣдъ едрия рогатъ добитѣкъ.

— Гледай, гледай, какъ ги подбѣлва!.. Бой ще има.

— Хайде, дий! Дий, бе! — подкара го Владо, пастирчето му, но той като че и не чу. Тоягата изплющѣ по широкия му грѣбъ, но той само извърна глава и, като видѣ сипаничевото лице на господарчето си, сведе глава и тежко запристѣпя.

— Абе, хеей, Владе, кжде го вкарвашъ, бе? Нали ще избие добичетата ни! — провикнаха се нѣкои отъ пастирчетата въ Долно-ливаде.

— Не бойте се, бе, той нѣма да се бие днеска!

Въ това време изъ смутенитѣ биволи се обади другъ биволъ — Вранчо на Турлацитѣ. Изстѣпи се той напредъ да посрещне сякашъ голѣмия си гостъ, но като съгледа ржбеститѣ му рога, извити като сърпове, трепна и спрѣ. Свалили глави до земята, двата бивола дълго се гледаха съ накървени очи. Дълго стояха тѣ тѣй настрѣхнали като два заклети врага предъ решително сражение, душеха се и страшно пухтѣха.

— Борба ще падне тука, та земята ще потрепере! — каза нѣкой.

— Дий, Вранчо, есъ, дее! — помжчи се да предпази своя биволъ Петърчо.

Докато Петърчо да замахне съ тоягата, двата бивола силно изпухтѣха, като че две гайди се пукнаха, съ едно кратко чаткане вплетоха кривитѣ си рога.

— Ха, Ружко! — заподвиква гордо Владо. — Гласни го, Ружко!

Като че разбра господарчето си Ружко, наду се, изгърби се, заприлича на планина. Вратѣтъ му се нагъна като пружина. Тревата запращѣ подъ краката му, но ето, че единъ силенъ ударъ разгърси главата му, втори, трети. Другиятъ биволъ го изпрепари. Вкопалъ дебелитѣ си крака като колове въ земята, Ружко не се и помръдна, само тежко изпухтѣ. Очитѣ му се изблещиха червени като ябълки.